

Ο Κατηχητής π. Άγγελος Νησιώτης, ο μαθητής του αγ.Νεκταρίου

[/ Πεμπτουσία](#)

Ο π. Άγγελος Νησιώτης, του Κυριάκου και της Ελισάβετ, γεννήθηκε στις 25 Μαρτίου του 1890 στην Κιουτάχεια (αρχαίο Κοτύαιο, τόπο μαρτυρίου του αγίου Μηνά του Αιγυπτίου) της Φρυγίας της Μ. Ασίας. Οι γονείς του ήταν πολύτεκνοι (12 παιδιά) και πολύ ευσεβείς. Αργότερα, το 1946, ο ευγνώμων υιός αφιερώνει το βιβλίο του «Ο χιλιασμός και αι πλάναι του» με τα εξής λόγια: «Αφιερούται εις τον αείμνηστον πατέρα μου Κυριάκον, ο οποίος με καθωδήγησεν εις τον δρόμον της Εκκλησίας, διδάξας με επί πολλά έτη εις τα σχολεία Κοτυαίου τα ελληνικά γράμματα και την εκκλησιαστικήν μουσικήν, κοσμήσας δε τον ναόν των Ταξιαρχών ως Πρωτοψάλτης και αντιπροσωπεύσας την ελληνικήν Κοινότητα παρά τε ταις αρχαίς και τοις συνοίκις λαοις λίαν συνετώς και δεξιώς επί ολόκληρον πεντηκονταετίαν». Η μητέρα του συγκέντρωνε τις κυρίες της γειτονιάς και τους εξηγούσε την Ορθόδοξη Κατήχηση.

Ο μικρός Άγγελος, αφού τελείωσε επτά τάξεις της Αστικής Σχολής, ήρθε με υποτροφία στη Αθήνα (1904) και φοίτησε στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή, όταν διευθυντής της ήταν ο Πενταπόλεως Νεκτάριος. Ο Άγιος τον δέχτηκε με πολλή προσήνεια και του ζήτησε «να μή βγάλει τα ράσα», που ως ιεροσπουδαστής θα φορούσε, «εις όλην την ζωήν του». Και πράγματι, έκτοτε ο Άγγελος Νησιώτης δεν έβγαλε τα τιμημένα ράσα ως το τέλος της ευλογημένης ζωής του, ούτε ακόμα στο εξάχρονο διάστημα από την αποφοίτησή του από τη σχολή ως τη χειροτονία του.

Κατά το διάστημα της φοίτησής του στη Ριζάρειο άριστευσε, ενώ, όπως αφηγείται ο ίδιος, «ήτο ιδιαιτέρα τιμή δι' εμέ, ότι με ακάλει ο άγιος Νεκτάριος εις το γραφείον του διά να αντιγράψω τα δοκίμια διά να τα στέλλη εν συνεχεία εις το τυπογραφείον, όπως τυπωθούν. Την περί εμού -συνεχίζει- καλήν εντύπωσίν του ο Άγιος πολλάκις ανεκοίνωσεν εις διαφόρους συνεργάτας του, καθώς επίσης και διά την όλην διαγωγήν μου εν τη Σχολή, ιδίως δε τον μουσικόν μου καταρτισμόν». Το καλοκαίρι του 1908 πήγε προσκυνητής στον Άγιο Όρος και τα όσα σεμνά και άγια είδε εκεί του έμειναν ζωντανά σε όλη του τη ζωή.

Μετά την αποφοίτησή του επέστρεψε στη δούλη πατρίδα του και ως το 1913

χρημάτισε διδάσκαλος και διευθυντής της εκεί Αστικής Σχολής, στην οποία φοιτούσαν 900 μαθητές. Φλεγόμενος όμως για ανώτερες σπουδές, στα τέλη του Αυγούστου του 1913 ήρθε πάλι στην Αθήνα και, με βάση τα τότε ισχύοντα στο Πανεπιστήμιο, εξαιτίας των Βαλκανικών πολέμων, ενεγράφη στη Θεολογική Σχολή για το έτος 1912-1913 και τελείωσε αριστούχος στις 16 Δεκεμβρίου 1916. Στη διάρκεια των σπουδών του, για να εξοικονομήσει τα προς το ζήν, εργάστηκε ως αριστερός ψάλτης στην εκκλησία της Αγίας Αικατερίνης Πλάκας, όπου εφημέρευε ο π. Μάρκος Τσακτάνης (βλέπε ένθετο «Τ» Φεβρουάριου 2007);

Μετά τον γάμο του με τη γυναικαδέλφη του π. Μάρκου Παναγούλα Ζαφειρίου, χειροτονήθηκε, με εντολή του μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Γενναδίου, στις 20 Ιουλίου 1915 στην εκκλησία του Αγ. Μηνά από τον βοηθό του επίσκοπο Θεουπόλεως Γεννάδιο διάκονο, κι αυτό, γιατί, με βάση τις τότε εκκλησιαστικές διατάξεις, έπρεπε ως προερχόμενος από τη Μ. Ασία, να χειροτονηθεί από επίσκοπο που ανήκε στο Οικουμενικό Πατριαρχείο. Ως διάκονος συνέχισε να υπηρετεί στην Αγία Αικατερίνη Πλάκας. Δύο χρόνια αργότερα, στις 26 Νοεμβρίου 1917, χειροτονήθηκε από τον τοποτηρητή του Θρόνου μητροπολίτη Φαναριοφαρσάλων Ευθύμιο πρεσβύτερο και τοποθετήθηκε στην εκκλησία της Ακαδημίας, της οδού Ζωοδόχου Πηγής, όπου παρέμεινε επί πενήντα τρία συναπτά χρόνια και επιτέλεσε έργο τεράστιο.

Σημειώνουμε ενδεικτικά την κατασκευή του τέμπλου και τη διεύρυνση του ναού, την ανάπτυξη της λειτουργικής και πνευματικής ζωής με την πυκνή, σχεδόν καθημερινή, τέλεση της θείας λειτουργίας, την τόνωση του θείου κηρύγματος και την τακτική συμμετοχή των πιστών στο Μυστήριο της Ζωής, με την ανάληψη της ευθύνης (μετά τον θάνατο του π. Μάρκου) των Ορθόδοξων Χριστιανικών Ενώσεων και την ίδρυση τμημάτων τους σε διάφορες συνοικίες της πόλης (Κολωνό, Βύρωνα, Νέα Ιωνία, Αιγάλεω, Περιστερί, Αχαρνές, Αγίουσ Ανάργυρους, Βοτανικό, Ταύρο, Κυψέλη) και στην επαρχία (Θεσσαλονίκη). Το 1945, με πρωτοβουλία του Καθηγητή Παν. Μπρατσιώτη, ιδρύθηκε ο Χριστιανικός Όμιλος Φοιτητών (ΧΟΦ), που μετεξελίχτηκε σε Όμιλο και Επιστημόνων.

Παράλληλα ο π. Άγγελος δεν αγνόησε και τους τομείς της φιλανθρωπικής δράσεως και των Κατασκηνώσεων, ίδρυσε μάλιστα κατάλληλο ίδρυμα στην Εκάλη (με ιερό ναό των Αγγέλων), Ορφανοτροφείο, Επιτροπή περιθάψεως λεπρών. Ακόμα διοργάνωσε προσκυνηματικές μορφωτικές εκδρομές και προέβη και στην έκδοση θρησκευτικών εντύπων, όπως είναι «Η Καινή Κτίσις» (που συνεχίζει ως σήμερα την έκδοσή του), «Παιδική Χαρά» κ.ά. Για το έργο του τιμήθηκε με διάφορα οφίκια, όπως του Σταυροφόρου Κατηχητού και του Οικονόμου της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας (Κωνσταντινουπόλεως), καθώς και με βραβείο

της Ακαδημίας Αθηνών.

Απεβίωσε στο Ασκληπιείο Βούλας, σε ηλικία 80 ετών, στις 27 Μαΐου του 1970, μετά από σοβαρό τραυματισμό του σε λεωφορείο.

[Συνεχίζεται]